В гаю у пана був ставок;
Вода — як скло; на дні — пісок;
Кругом цвіли волошки та васильки;
Червоная калина там росла,
Під гаєм пасіка була,-
Ну рай, та й тільки!
В ставу було чималенько Лящів;
Ніхто їх не ловив —
Ні волоком, ні в’ятірями,-
Життя Лящам,
Мов тим панам:
Гуляють, ляпають хвостами…
Приїхав раз з сусідом пан у гай
І Щук звелів у став понапускати.
— На біса Щук пускаєш, пане-брате? —
Озвавсь сусід,— ось потривай!
Ти гірше тільки тим нашкодиш —
Усіх Лящів позводиш:
Їх Щуки заїдять…
— Даремна річ! — хазяїн став казать
(Та й усміхнувся після того)…-
Жалкую, чом давніш не звів…
А ти ж, сусіде, чув од кого,
Що я охочий до Лящів?
1858.